

Phần 7

Chương 25

“Cậu... Cậu nói cậu sẽ không...” Thanh Hà cảm thấy hơi tức giận khi bị lừa gạt.

Rõ ràng hô hấp của Nhất Ngạn đã trở nên gấp gáp hơn, cậu bắt chắp cô giãy giụa, bịt miệng cô lại sau đó cách lớp quần cạp bộ phận đã cứng ngắc vào khe hông cô, sau khi cạp xát một hồi thì giữa chân cô cũng có chút ẩm ướt, vãi vốc dính vào thẳng bé của Nhất Ngạn. Nhất Ngạn đưa tay sờ soạng giữa hai chân cô: “Còn tưởng rằng cô thờ ơ, ai ngờ lại ướt nhanh như vậy.”

“Tôi không có.” Thanh Hà co lại trong góc. Hiện tại điều may mắn duy nhất là cô đưa lưng về phía cậu. Sớm biết như vậy thì lúc trước cô đã không tò mò. Cô có một cảm giác kỳ quái là không biết từ lúc nào đã có một tấm lưới trời chắt lầy cô, chỉ có điều lúc trước lưới rất lỏng lẻo lại siết chặt rất chậm cho nên rất khó phát hiện ra nhưng khi đến thời cơ chín muồi thì lập tức siết chặt lại.

Cô đã là cá trong chậu của cậu, cậu làm cái gì cũng không thể phản kháng được. Trong hoàn cảnh chỉ có cậu mới có thể bảo vệ cô.

Nhất Ngạn sẽ bảo vệ cô sao?

Thanh Hà tràn đầy sợ hãi đối với tương lai mơ hồ, cô không khỏi nghĩ đến những ngày không lo không nghĩ khi còn bé ở núi Bắc. Cha, mẹ, cô, chị... Không có cái chết và biệt ly, cũng không có bởi vì mọi chuyện thay đổi mà ánh mắt con người trở nên hờ hững, lạnh lẽo. Cô vẫn là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, là bảo bối mà chị thương yêu bảo vệ nhất, cô cũng sẽ không vì muốn chấn hưng danh vọng gia tộc mà ép cô đi xem mắt.

Nhưng thời gian tựa như nước chảy, vĩnh viễn không bao giờ quay ngược lại được.

“Cô đang thất thần sao?” Giọng Nhất Ngạn sa sầm, nắm chặt cầm cô: “Lúc này mà cô lại thất thần?”

Giọng cậu trầm xuống nhưng không giống đang tức giận, mà ngược lại như mang theo chút hờn dỗi và chút không cam lòng, rõ ràng là tính tình của những chàng trai trẻ. Chỉ có vào lúc này, Thanh Hà mới chợt nhận ra cậu vẫn còn là một chàng trai chưa tới hai mươi tuổi. Nhưng cô có thể coi cậu là một thiếu niên bình thường được không? Lúc này thứ cứng ngắc của cậu đang để giữa hai chân cô. Cô không biết những thiếu niên ở độ tuổi này có phải là rất dễ xúc động hay không mà chỉ đụng một cái đã cứng như vậy rồi.

Nhiệt độ này như muốn đốt cháy nơi đó của cô.

Đôi môi như ngọn lửa của Nhất Ngạn dán lên cổ cô, từ từ mút mát giống như chuồn chuồn lướt nước, triền miên không hề gián đoạn, như có như không khiến người lo được lo mất. Thanh Hà tựa như một thuyền lá nhỏ phiêu bạt giữa biển cả mênh mông, rõ ràng mặt biển rất yên bình nhưng trong lòng cô lại đang nổi bão.

Biển rộng vẫn tĩnh lặng nhưng vĩnh viễn không cách nào dò xét được chiều sâu bên dưới. Cô say mê cậu ta chính là đang chậm rãi xoi tái chính mình, thương tổn chính mình.

Nhất Ngạn lại càng thăm thẳm hơn biển.

Có lẽ sự bình tĩnh và dịu dàng của cậu chỉ là bố thí cho cô khi tâm tình cậu tốt mà thôi.

Trước kia, khi nhà cô vẫn chưa xuống dốc, cũng đã từng có một người đàn ông nói thích cô, sẽ chăm sóc cô một đời một kiếp nhưng đến lúc xảy ra chuyện thì anh ta lập tức quay đầu bỏ đi.

... Chỉ là vui đùa một chút mà thôi.

Thanh Hà vẫn nhớ.

Cô tự bực mình tầng tầng lớp lớp giống như một cái kén.

Nụ cười của Nhất Ngạn càng rực rỡ hơn người đó nên rất dễ gọi lên trí nhớ đã sắp bị quên lãng của cô.

“Nụ hôn của em không có kém như vậy chứ, sao mà một chút phản ứng cũng không có?” Nhất Ngạn mát húng, ôm chặt lấy cô từ phía sau, hai tay thon dài lưu luyến ở giữa đùi cô, lột bỏ quần lót bằng cotton của cô. Thanh Hà giãy giụa, đá cậu, đánh cậu: “Cậu đã nói là không dùng sức mạnh! Cậu muốn lật lọng sao?”

“Bảo bối, cô không muốn bị em đè, chẳng lẽ lại muốn bị đám người ngoài kia cưỡng hiếp tập thể sao? Không muốn một học sinh đẹp trai cường tráng mà lại thích loại người không đứng đắn? Theo em thì cô không thể sống quá 15 phút đâu.” Nhất Ngạn liếm liếm vành tai nhạy cảm của cô, tinh quái nói: “Khẩu vị của cô thật là đặc biệt.”

Thanh Hà bị lời nói của cậu làm cho mặt đỏ tới mang tai: “Không biết xấu hổ!”

“Về mặt là muốn lấy cứ lấy lại còn nói vậy làm gì?”

Nhất Ngạn cười, vuốt mũi cô sau đó càng ôm chặt cô hơn. Thân thể cô rất mềm mại, mềm mại đến mức giống như không xương. Thanh Hà lớn hơn Nhất Ngạn vài tuổi, chính là đang ở trong thời điểm quyến rũ nhất của người phụ nữ, dịu dàng thanh nhã, tuyệt vời giống như mẹ của cậu khiến cậu không nhịn được đi đến gần. Lúc cậu tới gần hơn một chút thì lại không nhịn được muốn trêu chọc cô, muốn nhìn những biểu cảm khác nhau trên khuôn mặt cô.

Cậu giống như một người ham học hỏi, nóng lòng muốn tìm hiểu thứ mình thích, luôn luôn nghĩ đủ mọi cách đuổi theo, tìm kiếm những thứ khác với người thường.

Cậu cũng không biết trái tim của mình là lạnh hay là nóng. Nếu như nói trái tim của cậu đã nguội lạnh thì sao cậu lại thích thú với tất cả những thứ đẹp đẽ trên thế gian này, sao lại luôn tranh cường háo thắng, luôn luôn theo đuổi những thứ cậu mơ ước, yêu thích cho dù phải tốn bao nhiêu tinh lực. Cậu luôn có thừa sự kiên nhẫn. Cậu không muốn cô đơn, tình nguyện lưu lạc, mạo hiểm tứ xứ cũng không muốn ở nhà.

Nếu như nói tim cậu là nóng thì ngoại trừ một ít ngoại lệ, cậu đối xử với người khác quá vô tình. Có rất ít chuyện có thể chân chính trở thành ràng buộc với cậu. Trước khi gặp được Thanh Hà, mỗi phút mỗi giây cậu đều bị những sự vật mới lạ hấp dẫn nhưng luôn thay đổi rất nhanh, sau khi tìm được cái mới thì sự nhiệt tình của cậu lập tức chuyển hướng.

Nhất Ngạn ý thức được có lẽ cô đối với cậu đã không còn là cảm giác thích và sự háo hăng bình thường.

Người trong ngực càng co rúm lại thì cậu lại càng hưng phấn. Nhất Ngạn thở phì phò, cởi quần ra. Thanh Hà cắn cánh tay cậu khiến Nhất Ngạn hơi đau đớn nhưng chỉ có tác dụng khơi dậy thú tính trong cậu. Thân thể Thanh Hà ấm áp mềm mại, cô giãy giụa ở trong lòng cậu chỉ thêm phí công mà thôi. Đột nhiên có một thứ thô nóng đẩy vào giữa hai chân cô. Nhất Ngạn thở dài một hơi, dịch thể ướt át không kiềm chế được chảy ra từ trong khe nhỏ của cô, làm ướt đầm thũng nhỏ của cậu.

Thanh Hà suýt chút nữa thét chói tai nhưng đã bị Nhất Ngạn bịt miệng lại, cậu ngậm vành tai cô vào trong miệng, nói một cách mờ ám: “Suýt... Đã hơn nửa đêm rồi, chúng ta vẫn nên yên lặng chút đi, em sẽ không thật sự phá hỏng lá chắn kia của cô.”

Khuôn mặt Thanh Hà giống như bị đốt cháy, không biết là do xấu hổ hay là tức giận. Da mặt có thể dày đến trình độ này thật sự là không dễ dàng.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp của Nhất Ngạn, cậu hơi nhấc nửa người lên, đè cô vào trong góc. Nhất Ngạn dùng tay nâng eo cô lên, ma sát giữa hai chân đang kẹp chặt của cô. Thứ dài và to của cậu để ở trước cửa cánh hoa của cô, trượt qua trượt lại ở khe hở trơn ướt. Nơi đó thật sự rất chặt, nếu chỉ dựa vào cảm giác thì hoàn toàn không tìm được lối vào. Nhất Ngạn có chút tò mò, vươn tay sờ vào chỗ đó.

Thanh Hà hít vào, sắp khóc thành tiếng: “Đừng chạm vào chỗ đó...”

Nhất Ngạn cười, đẩy nhanh tốc độ cọ xát, cuối cùng bán giữa hai chân đang kẹp chặt của cô.

Thân thể Thanh Hà giống như một đồng bunn nhào ở trên giường. Khe hở giữa hai chân trong chảy ra rất nhiều dịch nhờn đáng xấu hổ hòa quyện với chất

lông trắng đục của cậu, đặc sánh, khiến giữa hai chân của cô lầy lội không chịu nổi.

“Xin lỗi, không nhìn được.” Miệng Nhất Ngạn thì nói như vậy nhưng trên mặt lại không có một chút xíu thành ý nào. Cảm giác thoải mái sau khi bắn ra vẫn còn đọng lại trên mặt cậu, trong đáy mắt đều là tình dục, đôi mắt cong cong như trăng non.

Thanh Hà kéo chăn che thân thể mình lại: “Như vậy chắc cậu đã thỏa mãn rồi chứ?”

“Cô giáo, cô chưa từng nghe qua câu này sao?”

“Cái gì?”

“Đã làm rồi thì vĩnh viễn không ngừng lại được.” Nhất Ngạn kéo tấm chăn ra, nâng hai chân cô lên sau đó chui vào giữa hai chân cô: “Em rất muốn nhìn bảo vật này, nghe nói nơi này của phụ nữ đặc biệt nhạy cảm. Chui vào đâu? Để em tìm thử...”

Nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, cậu dùng ngón trỏ đùa nghịch hai cánh hoa đang khép chặt. Khi nãy mới bị cậu chà đạp nên lúc này hai cánh hoa có chút thay đổi, dính đầy chất lỏng trong suốt. Chúng nó khép lại rất nhanh giống như cô gái nhỏ thẹn thùng kháng cự cậu. Nhất Ngạn cầm lấy một cánh hoa, kéo nhẹ.

Cả người Thanh Hà run rẩy dữ dội, thân thể cong lên, hai đùi ngọc thon dài kẹp chặt đầu cậu: “Dừng, đừng chạm vào tôi!”

Nhất Ngạn đẩy hai chân cô ra, ép thành chữ “M”. Cậu thử thăm dò, mở hai cánh hoa ra lần nữa sau đó dùng ngón giữa đâm vào, tìm kiếm cửa vào hang động kia. Qua một hồi lâu Nhất Ngạn mới tìm được, cậu cong bốn ngón lại, dùng ngón giữa từ từ đi vào.

Vùng đất bên trong ấm áp giống như muốn hòa tan cậu, lối vào của phụ nữ đều chặt khít, nửa bước khó đi như vậy sao? Nhịp tim của Nhất Ngạn nhanh đến mức khó hiểu, khó khăn dùng một ngón tay đi vào.

Khi Thanh Hà hô lớn “dừng” thì Nhất Ngạn mới dừng lại, có chút mất hứng rút ngón tay ra nhưng cậu cũng không vội, mục đích hôm nay vốn chính là khai vị giống như cách cậu ăn đồ ăn vặt bình thường, cậu không thích ăn hết một lượt mà thích từ từ tích lũy, dục vọng cũng tương tự, kìm nén càng nhiều thì lúc sau lại càng vui vẻ.

Nhất Ngạn cúi thấp đầu, đôi môi từ từ tiến đến gần, sau đó dán lên trên hai cánh hoa đang run rẩy, đầu lưỡi duỗi ra, liếm cửa vào chặt khít. Chất lỏng đầm đìa không ngừng chảy ra từ trong hang động, chảy qua cảm cậu đồng thời bị cậu nuốt vào không ít. Hầu kết Nhất Ngạn nhấp nhô, trong miệng cậu phát ra tiếng kêu gọi cảm.

Thanh Hà chưa bao giờ có cảm giác này, dường như tất cả máu toàn thân đều tập trung ở nửa người dưới, chỗ cửa vào giống như đang bị thiêu đốt. Cô không nhìn được vắn vẹo, ma sát môi cậu. Cảm nhận được sự thích nghi vô ý thức của cô, Nhất Ngạn cuộn lưỡi lại, đầu lưỡi tiến vào đường hầm của cô, ngay lập tức đầu lưỡi bị thịt mềm trong đường hầm kẹp chặt.

Cậu cúi đầu cười.

Còn Thanh Hà xấu hổ vô cùng.

Nhất Ngạn thả Thanh Hà ra, cô lập tức cầm gối nện vào mặt cậu: “Cút mau!”

“Em cút thì ai tới thỏa mãn cô?” Nhất Ngạn bắt lấy gối đầu, cầm trong tay vuốt vuốt.

“Ai cần cậu...” Thanh Hà nói không lại Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn cũng không thèm để ý mình đang trần trụi, cậu nghiêng dựa vào tường, nói chuyện với cô: “Cô giáo, mặc dù cô là cô giáo của em nhưng hình như cô chưa từng dạy em cái gì nhỉ? Vậy hôm nay cô hãy dạy cho em một khóa, thế nào? Em sẽ không so đo chuyện cô không làm tròn chức trách lúc trước.”

“Vô liêm sỉ! Đây mà gọi là học à?”

“Là khóa học sinh lý.” Nhất Ngạn nháy mắt, nói thẳng thắn.

Thanh Hà: “...”

Vẻ mặt lúc cô á khẩu không trả lời được là đáng yêu nhất, trong lòng Nhất Ngạn đột nhiên sinh ra hứng thú xấu xa, ánh mắt dao động qua lại trên cơ thể đẹp tuyệt vời của cô. Thanh Hà cảnh giác ôm chặt chần, Nhất Ngạn không nhào về phía cô mà là không chút hoang mang, cảm thứ mềm nhũn của mình, từ từ tự xử ở trước mặt cô, trong miệng còn phát ra tiếng rên rỉ gợi cảm. Dường như việc cô nhìn trộm càng khiến cậu vui sướng, khóe mắt hẹp dài của Nhất Ngạn liếc nhìn cô, quan sát phản ứng của cô.

“Cậu, cậu quả thật...” Thanh Hà rất muốn túm lấy thứ gì đó để ném cậu thì phát hiện gối đầu đã bị ném qua, nên trong khoảng thời gian ngắn cô chỉ có thể ngồi ngây ngốc ở trên giường.

Một thứ mùi chỉ thuộc về đàn ông chui vào hơi thở của cô, cảm giác có chút kỳ quái. Thanh Hà khó chịu đẩy cậu ra, nửa người nhào ra khỏi giường, nôn vài tiếng.

Nhất Ngạn cười dựa vào giường, trong lòng vui vẻ vì thực hiện được ý định xấu xa của mình.

Chương 26

Ngày hôm sau, lúc thức dậy, vẻ mặt Thanh Hà có chút thần thờ. Hành động tối qua của Nhất Ngạn nằm ngoài dự đoán cô nhưng cô đang trong hoàn

cảnh này nên cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Ở trong tình huống cô không cam tâm tình nguyện nhưng Nhất Ngạn vẫn làm theo ý mình.

Còn Nhất Ngạn, rõ ràng cậu ta có thể làm đến cuối cùng nhưng lại không lập tức ra tay. Thanh Hà không nghĩ cậu ta sẽ bỏ qua mình, cậu ta chỉ đang tìm kiếm một thời cơ tốt hơn mà thôi. Cậu ta giống như một tay thợ săn, từ từ thâm tóm ý chí rồi phá nát lớp vỏ bảo vệ của cô.

Trong lòng Thanh Hà rất hết hoảng.

“Đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói của Nhất Ngạn vang lên sau lưng cô, Thanh Hà bị giật mình, nhanh chóng xoay người lại. Cô lùi về sau rất nhiều bước, mãi cho đến khi lưng chạm vào một góc cây dương bên bờ hồ. Hai mắt Thanh Hà mở to, nhìn Nhất Ngạn: “Làm gì vậy?”

“Cô rất sợ em sao, sợ đến mức như vậy ư?” Nhất Ngạn cười nói: “Em đâu phải lũ lụt hay thú dữ.”

“Lũ lụt hay thú dữ cũng kém cậu!” Thanh Hà cắn răng.

“Cảm ơn cô đã khen, Nhất Ngạn xấu hổ không dám nhận.”

Thanh Hà đã được thể nghiệm da mặt dày của cậu nên trong lòng đã sớm có chuẩn bị nhưng vẫn không thể kìm nén được cơn tức giận của mình. Làm giáo viên của cậu quả thật rất cần tố chất tâm lý vững vàng.

Nhất Ngạn xắn tay áo lên, ngồi xổm bên bờ suối, cậu cầm một cái xiên rất nhọn sau đó vẩy tay với cô: “Tới đây.”

“Làm gì?”

“Cô cứ tới đây đi.”

Thanh Hà vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Nhất Ngạn cười hiền lành nói: “Không tới đây cũng được, giữa trưa cô cứ ăn rau thôi nha.”

Thanh Hà rất không tình nguyện đi qua.

“Vậy mới ngoan.” Nhất Ngạn duỗi chân ra với cô: “Mau giúp em xắn ống quần, em phải xuống nước bắt cá, nhanh lên.” Thanh Hà yên lặng lườm cậu một cái rồi cúi người xuống. Ống quần của cậu rất dài, phủ lên trên cả giày. Bên cạnh bờ sông lại toàn là đá cuội gồ ghề, Thanh Hà phải cố hết sức mới đứng vững được, hơn nữa còn phải giúp Nhất Ngạn xắn ống quần, không biết có phải là cậu cố ý hay không mà cứ luôn lắc qua lắc lại, mỗi khi cô vừa mới xắn lên được một chút thì lại bị cậu lắc lư làm tụt xuống.

Thanh Hà không làm nữa, đứng dậy nhìn thẳng vào Nhất Ngạn: “Cậu có ý gì, cố tình chọc ghẹo tôi sao?”

“Là do khả năng giữ thăng bằng của cô không tốt, sao có thể trách em được? Em đứng lâu như vậy cũng rất mệt, cô cũng phải nghĩ tới em với chứ.”

Thanh Hà tin cậu mới là lạ, cô tức giận trừng mắt liếc cậu một cái sau đó đi qua bên cạnh.

Nhất Ngạn làm mặt quỷ với bóng lưng của Thanh Hà sau đó dẫm lên những hòn đá cuội nhô lên giữa dòng suối. Cậu linh hoạt nhảy qua nhảy lại giữa những tảng đá, cái xiên trong tay giống như tia chớp, chỉ đâm xuống nước mấy lần mà trên cây xiên đã đầy cá tươi. Kỹ thuật của cậu rất tốt, cây xiên xiên qua thân con cá nhưng con cá vẫn còn đang quẫy rất mạnh, muốn chết cũng không chết được.

Nếu đã phải chết thì sao không cho nó chết một cách nhanh chóng?

Thanh Hà cảm thấy có chút tàn nhẫn nên không nhìn Nhất Ngạn nữa.

Một lát sau, Nhất Ngạn xách xiên cá đi đến trước mặt cô sau đó khoe khoang lắc lư xiên cá với cô: “Giữa trưa ăn cá. Thế nào?”

Cô gật đầu qua loa.

“Cô đang trả lời qua loa đúng không?” Cảm giác của Nhất Ngạn rất nhạy bén, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo. Cậu đặt xiên cá trên tảng đá, bắt lấy tay cô sau đó đè đầu cô hôn xuống. Hô hấp của Thanh Hà bỗng chốc bị cậu nuốt chửng khiến cô suyt chút nữa ngạt thở. Cô khó chịu mở to hai mắt, hai tay đánh lung tung lên vai cậu nhưng cũng chỉ làm cho Nhất Ngạn hứng thú hơn mà thôi.

Khóe miệng của cậu hơi cong lên, mút cánh môi cô sau đó đột nhiên cắn một cái thật mạnh đến bật máu rồi lại liếm vài cái.

“Mặn này.” Nhất Ngạn lè lưỡi liếm một chút: “Thì ra máu của cô cũng mặn. Em còn tưởng rằng máu của cô ngọt xinh đẹp thì sẽ ngọt chứ.”

“Cậu đùa đủ chưa?”

“Làm sao có thể đủ được?” Tay trái Nhất Ngạn vòng qua eo nhỏ của cô rồi kéo nhẹ, lập tức cả người cô đều nhào vào trong ngực cậu. Nhất Ngạn thuận tiện ôm lấy cô: “Cũng đã ôm ấp yêu thương rồi mà vẫn còn mạnh miệng. Có chết cũng không chịu thừa nhận là đã yêu em, cô làm vậy thì có lợi gì? Ở trước mặt những tên cặn bã đồ tể kia, chỉ có em mới có thể bảo vệ được cô.”

“Cậu cũng cùng một giuộc với bọn chúng!” Thanh Hà thốt lên.

Vẻ mặt Nhất Ngạn lập tức lạnh lẽo, nghiền ngẫm những lời này: “Hà? Em cùng một giuộc với bọn chúng, vậy ngày hôm qua cô còn để em chạm vào cô, cô không cảm thấy bản sao? Đừng nói là bị em ép buộc, thật ra cô cũng rất thích đúng không?”

Nhất Ngạn cười xấu xa ở bên tai cô.

Cả người Thanh Hà cứng ngắc.

Hôm nay thời gian trôi qua cực kì chậm.

Com trưa cũng rất nhạt nhẽo, vô vị.

Suốt cả buổi chiều, Nhất Ngạn không hề nói chuyện với cô, cô cảm giác có một sự lạnh lẽo, bạo lực vây quanh người cậu. Thanh Hà vốn cho rằng lúc Nhất Ngạn cười rất đáng sợ vì cậu luôn tính toán hại người nhưng hiện tại, sau khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của cậu thì cô bỗng thấy lúc cậu cười đến rục rờ thật là đáng yêu.

Cô cũng không rõ trong lòng mình đang hồi tiếc hay là cảm giác gì khác nữa.

Chạng vạng tối, lúc cô mang quần áo đã phơi khô vào phòng thì bên ngoài vang lên vài tiếng gõ cửa tượng trưng sau đó “két” một tiếng, cửa bị mở ra.

Nhất Ngạn dựa vào cửa, ra hiệu cho cô đi ra.

Thanh Hà cất quần áo rồi theo cậu ra ngoài cửa.

Hai người đi ra khỏi khe núi, men dọc theo đường nhỏ giữa rừng trúc tới gần vườn rau gần căn lều. Ở cuối đường, có một cậu trai trẻ tóc vàng đang đứng, sau khi nhìn thấy bọn họ thì lập tức tiến lên nói: “Tôi chờ hai người đã lâu rồi, buổi tối mọi người có buổi tụ tập, có muốn đi chung không?”

“Đi ra ngoài hả?” Nhất Ngạn hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút. Rất có thể Khương Biệt sẽ lần theo những manh mối mà cậu để lại, tìm tới đây vào lúc này. Nếu như bây giờ đi ra ngoài không phải sẽ khiến anh ta “phí công vô ích” sao? Vốn muốn mượn tay anh ta cho những kẻ bắt cóc này một kích nặng nề, nhân tiện nếu có thể làm gỏi bọn chúng thì tốt hơn... Nhưng nghĩ đến thái độ của Thanh Hà đối với anh ta thì Nhất Ngạn lập tức đổ kỵ đến đổ hai mắt. Xưa nay luôn là trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Chỉ có điều tình huống hiện tại có chút thay đổi.

Nhất Ngạn cúi đầu nhìn cậu trai tóc vàng có chút luộm thuộm trước mắt, cười cười sau đó đột nhiên rút súng ngắn từ sau lưng ra.

Trong nháy mắt, Nhất Ngạn đã tháo chốt an toàn của khẩu súng.

Họng súng đen ngòm nhắm ngay vào đầu cậu trai tóc vàng kia.

Cậu trai tóc vàng bị dọa đến suýt chút nữa tiều ra quần, hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu với Nhất Ngạn: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi, chúng ta không thù không oán...”

“Pằng...”

Sau tiếng động rất lớn, mọi thứ lập tức yên tĩnh lại.

Cả người Thanh Hà cứng đờ, đứng yên tại chỗ. Nhất Ngạn thì cúi người xuống, giật cái dây nịt đã đứt ở trên hông cậu trai tóc vàng.

Dây nịt xoay tròn trong tay Nhất Ngạn, dưới tình huống đối phương không nhìn thấy, Nhất Ngạn bẻ gãy cái móc sau đó giơ ra trước mặt cậu trai tóc vàng: “Xin lỗi, chuyện quá khẩn cấp, mong anh bỏ qua. Nếu như tôi không phá hủy cái này thì sợ là chúng ta sẽ gặp phiền toái.”

“Máy theo dõi?” Cậu trai tóc vàng kêu lên: “Tại sao trên người của tôi lại có thứ này?”

Về mặt Nhất Ngạn rất nặng nề: “Cái này phải hỏi anh mới đúng.”

“Chuyện không liên quan đến tôi, tôi thật sự không biết.”

“Đến tôi còn không tin anh huống chi là anh Thắng. Nếu tôi giao cái này cho anh ta, anh ta sẽ lập tức làm thịt anh rồi quăng cho chó ăn. Cái máy theo dõi này đã theo anh tới tận nơi này chứng tỏ tất cả mọi chuyện anh làm trước kia đều bị những người đó biết được, chỗ này đã bị bại lộ, không bao lâu nữa chúng ta sẽ xong đời. Đến chừng ấy, đừng nói anh Thắng sẽ không bỏ qua cho anh mà những người khác cũng sẽ muốn mạng của anh. Chỉ cần mỗi người xẻo của anh một miếng thịt thôi thì trên người anh chẳng còn thừa lại được gì đâu.”

Cậu trai tóc vàng đã sợ tới mức tè ra quần, hoang mang lo sợ ngồi sờ sờ trên mặt đất: “Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Thật ra rất đơn giản.” Nhất Ngạn mỉm cười: “Nếu chuyện này không liên quan gì đến anh thì được rồi. Tôi không thấy máy theo dõi này, anh cũng không biết gì cả, hoàn toàn do sơ suất, lơ là của người khác gây nên.”

“Người... Người khác?”

“Đúng.” Ý cười của Nhất Ngạn càng rõ ràng hơn, ánh mắt cong cong giống như một con cáo nhỏ: “Anh thử suy nghĩ một chút đi, từ trước đến giờ ai dễ dàng ra ngoài, tiếp xúc với bên ngoài nhiều nhất?”

“Seo... Mặt seo?” Cậu trai tóc vàng vui mừng lên tiếng.

“Rất thông minh.” Nhất Ngạn kéo hẳn đứng dậy, giúp hẳn phủi bụi đất trên người: “Con người ai không vì mình, anh cũng vì mạng mình nên chỉ có thể xin lỗi hẳn mà thôi, hơn nữa hẳn cũng không tốt lành gì, anh đừng áy náy.”

“Lời này có ý gì?” Sau cuộc nói chuyện vừa rồi, cậu trai tóc vàng đã hoàn toàn tin tưởng chàng trai tuấn tú, nhỏ tuổi hơn mình này.

Nhất Ngạn cười nói: “Các anh cùng trốn ra từ nhà tù Tây Bắc đúng không, tại sao giữa đường lại mỗi người đi một ngã?”

“Bởi vì...”

“Bởi vì ai có chí này, thật ra ba người bọn hẳn xem thường các anh, cam tâm tình nguyện đi làm giặc cướp chứ không muốn làm con chó bán mạng cho người khác giống như các anh. Các anh coi bọn hẳn là bạn nhưng bọn hẳn chẳng nghĩ như vậy. Hiện tại là do mặt seo gặp chuyện khó khăn cho nên hẳn mới ngoan ngoãn nghe theo anh Thắng như vậy, nếu như tương lai có cơ hội, nhất định hẳn sẽ trở mình. Vì lòng trung thành của anh, anh không thể mặc kệ cho con rắn độc này ở lại đây đúng không? Bởi vì anh quan tâm đến đại ca của anh...” Nhất Ngạn dừng lại, cuối cùng cười cười: “Anh hiểu chưa?”

Lý do này rất quang minh chính đại, cậu trai tóc vàng bỗng cảm thấy hình tượng của mình lớn lao hơn, mạnh mẽ hơn nên trịnh trọng gật đầu sau đó xoay người rời đi.

Nhất Ngạn gọi hắn ta trở lại, nhét cái khóa nịt bằng kim loại vào trong tay hắn ta sau đó ghé sát vào lỗ tai dặn dò vài câu.

“Biết nên làm sao chưa?”

“Hiểu rồi.”

“Đi đi.” Nhất Ngạn đứng nhìn hắn ta sốt sáng, hăng hái chạy đi, khoe miệng cong lên thành nụ cười rất khó nhìn thấy.

Thanh Hà vẫn đứng yên tại chỗ nhìn Nhất Ngạn.

Chuyện mới xảy ra nhanh như một thước phim. Rõ ràng là lời nói dối hèn hạ, vô sỉ nhưng vẻ mặt của Nhất Ngạn lại rất坦然 nhiên, thậm chí còn có chút đắc ý và tự tại khó diễn tả bằng lời.

“Nhìn em làm gì, đi dự tiệc thôi. Buổi tiệc thú vị như vậy, sao có thể không đi được? Chỉ còn hai ngày sẽ phải khởi hành đi Myanmar, nơi đó toàn là rừng rậm nguyên thủy, không có tốt đẹp như cô nghĩ đâu, đến chừng ấy muốn nghỉ ngơi cũng không có cơ hội mà nghỉ nữa.”

Thanh Hà hừ nhẹ một tiếng.

“Đi thôi.” Nhất Ngạn nắm lấy tay cô sau đó hôn một cái lên gò má cô.

Thanh Hà giống như bị điện giật, vội đẩy cậu ta ra.

Nhất Ngạn cười ha ha, chạy ra xa rất nhanh như một làn gió.

Chương 27

Nói là buổi tiệc, thật ra chỉ là hình thức đốt lửa trại của dân tộc thiểu số mà thôi.

Mặt sẹo bị phát hiện trên người có máy theo dõi sau đó giao cho Vương Thắng. Rất nhanh, mặt sẹo đã bị hai người kéo xuống. Thanh Hà ngồi ở bên cạnh Nhất Ngạn, thỉnh thoảng lại có những ánh mắt xấu xa từ bốn phương tám hướng quét qua người cô, cô theo bản năng bắt lấy cánh tay Nhất Ngạn. Nhất Ngạn uống một hớp rượu mạch, cười khê: “Không muốn rời khỏi em như vậy sao?”

“Đừng có nói nhảm.”

Bàn tay to của Nhất Ngạn khoác qua vai cô sau đó cả người cô bị kéo vào trong lòng ngực của cậu, mông ngồi trên đùi cậu. Nhất Ngạn dùng tay vuốt ve mặt cô như đang vuốt ve tác phẩm nghệ thuật mà mình yêu tha thiết sau đó hơi dùng lực một chút, lập tức mặt cô dán sát vào môi cậu: “Em cũng chỉ vì muốn

tốt cho cô thôi. Cô nghĩ rằng hiện tại chúng ta rất an toàn sao? Đừng có bướng bỉnh nữa. Trong khoảng thời gian này hãy luôn ở bên cạnh em, đừng có đi chỗ khác.”

Không biết đã xảy ra chuyện gì mà bữa tiệc mới được nửa đường đã kết thúc, Vương Thắng gọi một đám người vào trong phòng dặn dò gì đó. Nhất Ngạn và Thanh Hà thì ở chung một chỗ vì Vương Thắng không có gọi cậu.

Nhất Ngạn nhìn đèn đuốc sáng trưng trong nhà gỗ, ánh mắt hơi nheo lại.

“Cậu làm sao vậy?” Thanh Hà hỏi.

“Không có gì.” Nhất Ngạn kéo cô trở về khe núi.

Rõ ràng Vương Thắng đã cảnh giác cậu.

Ban đêm trong khe núi rất yên tĩnh.

Căn nhà gỗ đứng lẳng lặng ở bên bờ hồ, bên ngoài thỉnh thoảng vang lên vài tiếng chim hót và tiếng nước chảy róc rách. Thanh Hà làm thế nào cũng ngủ không được, trong lòng cô luôn có một loại dự cảm không rõ. Nhất Ngạn ôm eo cô, kéo cô vào sát người mình: “Sao vậy, tại sao cô cứ bất an như vậy?”

Thanh Hà đang định mở miệng thì trong bóng đêm an tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng súng rất rất.

Tiếng súng vốn ở các hướng khác nhau nhưng theo thời gian trôi qua thì dần dần trở nên gấp rút, hỗn loạn, đan xen vào nhau.

Tiếng súng truyền tới từ bên ngoài khe núi, là chỗ ở của bọn Vương Thắng.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thanh Hà ngồi dậy.

Nhất Ngạn kéo cô vào trong lòng, che kín ánh mắt của cô: “Ngủ đi.”

“Có phải...”

“Dù cho trời sập xuống thì vẫn có em ở đây.” Giọng nói của Nhất Ngạn có chút lạnh lẽo: “Hiện tại thì... ngủ đi.”

Thanh Hà không dám lên tiếng nữa nhưng làm sao cô có thể ngủ được trong tình huống như thế này? Cô nghiêng tai lắng nghe, tiếng súng càng ngày càng gần, trong đó còn có cả tiếng đánh nhau và tiếng quát lớn. Thanh Hà cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, cô nói với Nhất Ngạn: “Thật sự đã xảy ra chuyện rồi, đừng ngủ nữa.”

Nhất Ngạn im lặng lắng nghe sau đó ngáp một cái, lúc này cậu mới rời khỏi cái chăn ấm áp, bắt đầu mặc quần áo. Thanh Hà vội vàng mặc quần áo của mình, vì quá gấp gáp nên suýt chút nữa mặc ngược.

Nhất Ngạn giúp cô sửa lại cổ áo: “Nhìn bộ dạng của cô đi, còn đâu dáng vẻ thực nữ nữa?”

“Tôi vốn không phải là người thùy mị gì.” Thanh Hà đẩy tay Nhất Ngạn ra, tính bướng bỉnh cũng bắt đầu nổi lên.

Nhất Ngạn cười nói: “VẬY CÔ LÀ GÌ?”

“Tôi...”

Đột nhiên một tiếng “pằng” vang lên, tiếng súng đã đến gần tựa như đang ở bên tai. Thanh Hà ngừng lại, lo lắng nhìn Nhất Ngạn. Nhất Ngạn sờ tóc cô, hôn lên gò má của cô: “Đi theo em.” Dịu dàng thoáng qua rất nhanh, trong lúc Thanh Hà còn chưa hồi hồn thì Nhất Ngạn đã nhanh chóng kéo cô ra cửa.

Sau khi ra ngoài thì tiếng súng càng thêm rõ ràng.

Tại bãi đất phía Tây, lửa đang cháy ngút trời.

Mấy cảnh sát mặc đồ đen xuất hiện ở lối vào khe núi, bọn họ tập hợp với nhau, nhắm một cách chuẩn xác vào những kẻ bắt cóc đang vây quanh. Ở chính giữa những người đó, Thanh Hà thấy được một đôi mắt rất quen thuộc.

... Là Khương Biệt!

Cô gần như muốn chạy tới nhưng tay lại bị Nhất Ngạn nắm chặt: “Cô muốn làm gì?” Giọng nói của cậu vô cùng lạnh lẽo.

Cứ như bị một chậu nước lạnh giội xuống, Thanh Hà tỉnh táo ngay lập tức. Trong đầu cô lóe lên những hình ảnh khác nhau cuối cùng hợp lại làm một. Sau khi kết nối tất cả, cô không nhịn được mở miệng: “Là cậu lừa tôi tới đây, cậu muốn mạng sống của anh ta đúng không?”

Nhất Ngạn cũng không phủ nhận: “Đúng thì thế nào? Tận mắt nhìn thấy anh ta chết đi, không biết lòng của cô có đau không?” Bàn tay của Nhất Ngạn đặt lên ngực cô, cười khẽ một tiếng. Thanh Hà rùng mình, không thể tin nhìn Nhất Ngạn: “Sao cậu có thể như vậy, anh ta là bạn của cậu vậy mà cậu lại dùng quỷ kế lừa gạt anh ta, hơn nữa còn muốn mạng sống của anh ta?” Thanh Hà hất tay Nhất Ngạn ra, xoay người định chạy về phía cửa vào khe núi.

Đột nhiên trên cổ cô truyền đến cảm giác đau đớn, Thanh Hà lập tức ngất đi.

Nhất Ngạn ôm chặt cô, hôn khẽ lên trán cô sau đó cõng cô trên lưng.

Bất ngờ cậu trai tóc vàng từ cửa khe núi chạy vào, nhanh chóng nói với Nhất Ngạn: “Anh Thắng bảo tôi nói cho cậu biết nếu cùng rời đi thì mục tiêu quá lớn nên mọi người tách ra hành động, tập hợp ở bên ngoài thành phố X mười dặm.”

Nhất Ngạn tỏ vẻ đã hiểu, cậu nhanh chóng cõng Thanh Hà rút lui theo đường thủy.

Trận chiến rất dữ dội, giằng co hơn một ngày một đêm.

Dù Nhất Ngạn đã rời khỏi nơi đó nhưng dường như tiếng súng vẫn còn văng vẳng ở bên tai. Chiếc xe jeep màu đen đi dọc theo đường núi để xuống núi, dọc

đường xóc nảy không ngừng. Mui xe và một cửa xe phía sau đã bị hỏng, không ngừng đánh vào thùng xe, phát ra tiếng “bành bịch” giống như ống bể.

Nhất Ngạn vừa lái xe vừa cầm súng nhìn qua gương chiếu hậu.

Phía sau không có người đuổi theo.

Sau khi xuống núi, xe việt dã chạy vào một con đường bị che khuất bởi rừng cây rậm rạp rồi thừa dịp bóng đêm, chậm rãi rời khỏi khu vực này. Được nửa đường, Nhất Ngạn bỏ xe lại sau đó ôm Thanh Hà đi vào một con đường nhỏ cực kì vắng vẻ.

Sắc trời dần trở nên sáng hơn, bầu trời ở phía Đông ánh lên màu trắng của bong bóng cá.

Đang mơ màng thì Thanh Hà cảm thấy mặt mình hơi ngứa, không nhìn được nên đưa tay lên gãi. Sau khi ngừng gãi một lúc, chỗ vừa rời lại bắt đầu ngứa. Thanh Hà bực bội mở mắt ra thì thấy Nhất Ngạn đang cầm cọng cỏ đuôi chó quét qua quét lại trên mặt cô.

“Cậu làm gì vậy? Rất ngứa đấy.” Thanh Hà ngồi dậy, né sang bên cạnh hai bước. Sắc mặt cô vẫn còn có chút tái nhợt, có vẻ không được thoải mái lắm.

Cô nhìn bốn phía, đây là một mảnh đất trống bên cạnh bờ sông, bên trái có một cây hòe, sau lưng là bãi cỏ cháy đen trụi lủi, có thể là bị người ta đốt trước đó.

Nhất Ngạn nhóm lửa, bắt đầu nướng cá ngay tại chỗ. Vì không có gia vị nên cậu chỉ có thể xử lý đơn giản. Rất nhanh, mùi thơm đã tràn vào trong mũi cô. Thanh Hà ra sức hít hà sau đó nhìn thấy Nhất Ngạn đưa một xiên cá tới trước mặt cô: “Đói không?”

Thanh Hà không nhận lấy: “Tại sao cậu phải làm như thế?”

Vẻ mặt của Nhất Ngạn cũng rất lạnh lẽo: “Cô chỉ muốn hỏi em cái này?”

“Vậy cậu hy vọng tôi hỏi cậu cái gì?”

Nhất Ngạn cười lạnh: “Quả nhiên cô đối xử với Khương Biệt tốt một cách khác thường, quan tâm tới sống chết của anh ta nhiều như vậy nhưng cô có từng nghĩ tới... Cô càng quan tâm anh ta thì anh ta sẽ chết càng nhanh hơn không?”

“Sao cậu lại bá đạo như vậy?”

“Bá đạo?” Nhất Ngạn cắn một miếng cá, cười nhạo một tiếng, ánh mắt âm hiểm: “Thế giới này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé. Anh ta trúng kế là do chính bản thân anh ta không có năng lực, trách em làm gì? Anh ta có chết cũng là do cô hại chết. Ai bảo cô luôn nhắc tới anh ta trước mặt em?”

“Cậu...” Thanh Hà cắn răng sau đó đột nhiên cười lên: “Cậu đó ky đúng không?”

Nhất Ngạn hơi sững sốt nhưng sau khi nhìn thấy ý cười châm chọc trên khóe môi của cô thì cậu cũng cười lại: “Đúng vậy, em đổ ky, đổ ky đến phát điên rồi, ai bảo em chính là một kẻ điên đây. Em thích cô nên những người khác không thể đến gần cô được.”

Thanh Hà không ngờ rằng cậu lại thừa nhận thẳng thắn như vậy khiến cả người cô không được tự nhiên. Nụ cười của cậu càng làm cô sồn tóc gáy, không dám ngẩng đầu.

Nửa sau bữa cơm, Thanh Hà cảm thấy mùi vị rất nhạt nhẽo còn Nhất Ngạn thì ngược lại, cậu cảm thấy rất ngon miệng.

Tới chạng vạng, bọn họ mới ra được khỏi rừng rậm này.

Bên ngoài rừng rậm là một con đường quốc lộ, bọn họ vừa ra tới nơi thì lập tức gặp được một chiếc xe vận chuyển hoa quả đi ngang qua. Bởi vì xe chạy rất nhanh nên khiến quýt và táo trên xe rớt đầy trên mặt đất.

Chủ xe vội vàng dừng xe lại sau đó anh ta và người vợ có vẻ là người dân ở vùng nông thôn cùng xuống xe nhặt hoa quả lên.

Thanh Hà đi qua giúp bọn họ, cô nhặt một quả táo lên đưa cho người phụ nữ đầu trùm khăn, tay mang túi xách kia: “Đây chị.”

“Cảm ơn.” Người phụ nữ cảm kích nhìn cô. Lúc nhìn thấy Thanh Hà thì chị ta có chút sững sốt. Da dẻ của phụ nữ ở nông thôn rất đen, tay chân lại rất thô to nên chị ta chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào nhỏ nhắn, xinh đẹp như vậy. Chị ta có chút cà lăm: “Em là người thành phố tới đây sao?”

Thanh Hà không biết trả lời thế nào, đành phải gật đầu.

Sau khi chị ta thấy Nhất Ngạn ở đằng sau Thanh Hà thì dường như có chút sáng tỏ, trên khóe môi hiện lên một chút ý cười, liếc nhìn chồng của mình.

Thanh Hà biết bọn họ hiểu lầm rồi, sắc mặt cô đỏ ửng không biết làm sao.

Người phụ nữ đề nghị: “Sắc trời cũng không còn sớm nữa, hai người trẻ tuổi bọn em ở bên ngoài cũng không an toàn, không bằng đến thôn của chị ở một đêm đi.”

Cũng chỉ có thể như vậy.

Thanh Hà vội vàng nói cảm ơn với bọn họ.

Xe vận tải chạy được khoảng mười phút thì bắt đầu tiến vào một vùng bình nguyên bao la rộng lớn, kế tiếp là chạy lên sườn dốc, khắp nơi toàn là cỏ úa khô vàng. Sau khi xe vòng qua sườn dốc thì địa hình lại thấp xuống, cuối cùng một cái thôn không lớn không nhỏ xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ, hàng rào chung quanh thôn được làm bằng cọc gỗ. Ở cửa thôn có trồng những cây cọ, lá nhọn như kim châm, cực kì tươi tốt.

Sau khi vào thôn, hai vợ chồng và người trong thôn lập tức chào hỏi nhau.

Nhà của bọn họ ở cuối thôn xóm, bên cạnh một giếng cổ.

Căn nhà của họ được làm bằng gỗ và cỏ tranh, nhìn có vẻ không được kiên cố cho lắm, ở trước cửa treo những xâu bắp và ớt đỏ phơi khô. Một cụ già và hai đứa trẻ đang ngồi trước cửa bên đồ.

Căn nhà không lớn, chỉ có hai phòng. Sau khi rửa mặt xong, người phụ nữ bắt tay vào sắp xếp chỗ cho bọn họ ở lại.

Thanh Hà vội vàng nói cảm ơn sau khi nhận lấy chăn mền và gối từ người phụ nữ. Nhất Ngạn thì cười, sờ soạng đóng chăn mền: “Vẫn mỏng như vậy.” Thanh Hà hiểu được hàm ý trong lời nói của cậu, cô hừ khế một tiếng, ôm chăn mền đi vào phòng ngủ.

Nhất Ngạn cởi quần áo ra, nhẹ nhàng nhảy lên giường. Thanh Hà đưa lưng về phía anh, dùng chăn bọc kỹ chính mình, không cho cậu đụng vào. Quả nhiên Nhất Ngạn hết cách, hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

Trong lòng Thanh Hà hơi nghi hoặc, ngoảnh đầu nhìn sang thì thấy bên cạnh không còn bóng dáng của Nhất Ngạn.

Đột nhiên chân của cô nóng lên, hóa ra cậu ta đang hôn chân của cô, sau đó từ từ bò từ bên dưới lên rồi chui vào chăn. Trong bóng tối, bàn tay thô ráp của Nhất Ngạn vuốt ve da thịt mềm mại của cô khiến cô run rẩy. Thanh Hà giật giật hai chân nhưng lại bị cậu đè lại, trong chăn chỉ có tiếng cười “khúc khích” của cậu mà thôi.

Thanh Hà dùng chân đá cậu ta ra nhưng sức lực hoàn toàn không đáng kể.

Nhất Ngạn hôn lên đùi cô rồi nhích dần lên trên. Cậu đẩy hai chân cô ra, cách quần hôn vào địa phương thần bí khiến Thanh Hà không tự chủ được mà run rẩy.

Chương 28

“**U**ót rồi.” Tiếng cười của Nhất Ngạn làm Thanh Hà cực kì bối rối, cô có cảm giác như mình lại bị cậu ta trêu đùa. Bóng tối khiến khuôn mặt cậu ta trở nên không rõ ràng nhưng giọng nói thì lại cứ quanh quẩn bên lỗ tai cô, cứ như muốn khắc vào lòng cô.

Hai người chẳng khác nào đang chơi trò mèo vờn chuột.

Đầu lưỡi cậu trơn ướt, ấm áp, luôn luôn có thể khơi gợi khát vọng mơ hồ trong lòng cô. Thanh Hà không biết đó là gì, dường như thân thể cô, trái tim cô đều đang từ từ bị cậu dụ dỗ, bị cậu xâm chiếm.

Áo sơ mi của cô bị cậu cởi ra, vứt xuống dưới giường.

Nhất Ngạn đè ở trên người cô sau đó cúi đầu nhìn cô. Trong bóng tối, da thịt trắng như tuyết của cô trở nên trong suốt, óng ánh. Bởi vì lạnh lẽo nên Thanh

Hà dùng hai tay ôm lấy ngực khiến đường cong trước ngực lại càng hoàn mỹ hơn. Cô có chút thở gấp, ngực cũng tự động phập phồng khiến hình ảnh lúc này càng trở nên xinh đẹp, hoàn mỹ.

Nhất Ngạn than nhẹ, sờ cổ cô sau đó chậm rãi trượt xuống, tách hai tay cô ra. Hai ngọn núi trắng muốt của cô liên tục thay đổi hình dạng trong tay cậu, mỗi cái nhú mào, mỗi lần giãy giụa của cô, cậu đều thấy rất rõ ràng nhưng cô càng kháng cự thì trong lòng cậu lại càng có cảm giác vui sướng khi xâm phạm cô... Có đôi khi Nhất Ngạn cảm thấy có lẽ là mình đã bị mắc một chứng bệnh tên là cổ chấp rồi.

Môi cô nhìn rất non mềm, mê người, khi dùng đầu ngón tay vuốt ve lại càng có cảm giác dễ chịu khó diễn tả bằng lời khiến Nhất Ngạn không nhịn được với ngón tay vào trong miệng cô, mô phỏng động tác rút ra đẩy vào. Cái lưỡi mềm mại, ấm áp của cô bao bọc lấy ngón tay cậu khiến tất cả máu trong người đều tập trung xuống nửa người dưới.

Nhất Ngạn cảm thấy đau đớn, chỗ đũng quần cũng dựng lên cao thành một cái lều.

“Chúng ta thương lượng chút đi.” Nhất Ngạn ghé sát vào bên tai cô: “Cô dùng miệng giúp em thì em sẽ tạm thời bỏ qua cô, thế nào?”

Vì ngón tay của Nhất Ngạn đang đặt trong miệng cô còn chưa rút ra nên Thanh Hà nói chuyện có chút ấp úng không rõ ràng. Thấy vậy Nhất Ngạn lưu luyến rút ra ngón tay, nói: “Thế nào?”

“Giúp con quý cậu ấy!” Thanh Hà mắng to.

“Xem ra cô có vẻ không vui.” Nhất Ngạn thở dài: “Muốn ép em làm chuyện em không muốn làm.”

Nhất Ngạn còn chưa dứt lời thì Thanh Hà đã kêu lên một tiếng vì cả người cô đều bị cậu xách lên, nằm úp sấp lại, đầu bị kéo đến nửa người dưới của cậu. Nhất Ngạn vừa xoa mặt cô vừa cởi quần ra, ngay lập tức có một thứ thô to nóng hổi bật ra, đập vào mặt cô, chóp đỉnh của thứ cứng ngắc kì quái đó đang chảy ra chất dịch nhờn trong suốt, dính lên nửa gương mặt của cô.

Trên thứ đó nổi đầy gân xanh, ma sát trên gương mặt Thanh Hà khiến cô sợ tới mức mắt hôn mắt vĩa, trái lại vẻ mặt Nhất Ngạn rất bình tĩnh, chỉ là có chút lạnh lạnh nói: “Đây là kết quả của việc cô không nghe lời.”

“Cậu là đồ... Ừm...”

“Mới như vậy đã không chịu nổi thì về sau làm sao đây?” Nhất Ngạn dựa vào vách tường, lạnh lạnh nói, thậm chí còn có chút vui sướng khi thấy người gặp họa.

Trên đời này sao lại có người xấu xa như vậy? Thanh Hà lau miệng, trong lòng cực kì tức giận nhưng phun ra cũng không được mà nuốt cũng không trôi.

Cô trùng cậu nhưng cậu vẫn điềm nhiên như không. Người không tìm không phôi như vậy thật đúng là hiếm thấy!

Sáng sớm hôm sau, bọn họ nói lời tạm biệt hai vợ chồng sau khi đi nhờ xe bọn họ tới khu chợ gần nơi này nhất, kể tiếp lại đi và nghỉ nhiều lần nữa mới tới địa điểm đã hẹn ở thành phố X.

Sau khi tìm được đám người Vương Thắng thì đã là chuyện của ba ngày sau rồi.

Trong một khu phố cũ kỹ, tường vàng loang lổ bong tróc, ống thoát nước trên các tầng lầu còn thấm ra chất lỏng không biết tên. Trên hành lang của một ngôi nhà chất đầy đồ đạc bỏ đi, đã một tuần lễ mà vẫn không thấy người tới thu dọn đang tản ra thứ mùi hôi khó ngửi trong một không gian chật hẹp.

Đây là kiểu nhà cũ cho thuê, tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng đều có một hành lang rất dài, hai bên trái phải là những căn phòng cho thuê.

Nhất Ngạn và Thanh Hà bước lên những bậc thang trống trải sau đó đi đến tầng ba.

Hành lang yên tĩnh đến mức không có bất kỳ tiếng động nào. Hành lang này dài khoảng mấy chục mét nhưng phía trên chỉ có một chiếc đèn chân không mờ nhạt.

Sau khi đi đến căn phòng thứ ba bên trái từ cuối hành lang đếm lên thì Nhất Ngạn gõ tay lên gỗ trên cánh cửa gỗ ba tiếng.

Hai dài một ngắn.

Qua khoảng hai phút, cửa được mở ra từ bên trong, là cậu trai tóc vàng đã nói cho bọn họ biết là tách ra để rút lui. Hắn ta cảnh giác nhìn xung quanh rồi nghiêng người cho bọn họ vào: “Nhanh lên!”

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá rẻ tiền, khói thuốc màu trắng xám lượn lờ giữa không trung khiến không khí trong phòng trở nên ngột ngạt. Đây là một căn phòng khoảng 96m², cách trang trí trong phòng tương đối cũ kỹ, giấy dán tường hình hoa hồng đã có chút ố vàng. Bên trái phòng khách là lối đi, cuối cùng là nhà vệ sinh và phòng bếp. Bên phải là hai phòng ngủ và một nhà kho.

Mấy người đàn ông mặc T-shirt đang ngồi bệt trên sàn nhà ném đầy tàn thuốc.

Trên mặt đất toàn là đồ ăn vặt, vỏ bia và những tờ báo ố vàng. Có một người phụ nữ trẻ tuổi, chân tay bị trói vào trên chiếc bàn thủy tinh, miệng bịt bởi một miếng băng dính màu đen. Áo somi trên người cô ta đã bị cởi ra một nửa để lộ áo lót ren màu đỏ bên trong, hai bầu ngực trắng tròn như muốn nhảy xổ ra ngoài. Nửa người dưới của cô ta không mặc gì, quần lót màu tím vắt vẻo trên đầu gối bên trái, hai chân giang rộng, bị trói vào chân bàn.

“Tao thắng rồi!” Một tên tóc vàng quăng bài xuống, cười ha ha sau đó nhanh chóng tụt quần xuống, quần vẫn còn mắc ở đầu gối chưa cởi hết mà hắn đã chạy

tới trước bàn trà, nhổ một bãi nước miếng bôi lên trên cây gậy màu đen dũ tợn của mình sau đó vọt thẳng vào khe hở chật hẹp kia, sảng khoái rút ra đâm vào.

Một tên đàn ông có vóc dáng thấp bé phát ra tiếng cười cổ quái. Đột nhiên gã giống như là nhìn thấy miếng mồi ngon nào đó, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa ra vào, nuốt nước bọt liên tục.

Tên tóc vàng cũng nhìn theo ánh mắt gã.

Hôm nay Thanh Hà mặc một bộ váy màu trắng khiến đôi chân thon dài lộ ra dưới làn váy, chân mang một đôi sandal màu vàng. Ánh mắt của những người ở đây như muốn ăn tươi nuốt sống cô khiến cô trốn ra sau lưng Nhất Ngạn, nắm thật chặt lấy áo của cậu theo bản năng.

Lúc này đã có rất nhiều người phát hiện ra bọn họ, tất cả đều dùng đôi mắt thèm khát nhìn người phụ nữ trẻ tuổi sau lưng Nhất Ngạn. Da thịt cô như tuyết trắng, mặt mày như vẽ, vòng eo nhỏ nhắn không đầy một nắm tay hơn nữa còn có cặp chân thon dài với tỉ lệ hoàn mỹ kia...

Chỉ tiếc...

Tên tóc vàng liếc nhìn Nhất Ngạn, trong mắt hiện lên vẻ nham hiểm.

Phụ nữ tốt như vậy mà lại bị tên nhóc thúi kia độc chiếm mất!

Trong này cũng không ít người có suy nghĩ như hấn ta.

Lúc này hai bên đều không nói gì khiến bầu không khí có chút nặng nề.

Nụ cười của Nhất Ngạn vẫn như cũ nhưng đáy mắt lại hết sức lạnh lẽo, một lát sau dường như cậu đã thoải mái hơn, khoe môi cong cong. Cậu đang nghĩ... Khi nào móc mắt từng tên ở trong này ra mới tốt đây? Còn da thì có lẽ làm chup đèn bằng da người cũng tạm tạm sau đó bán cho Vương Nhị Ca ở chợ đen châu Âu.

“Đã trẻ thế này còn lỳ ở đó làm gì?” Vương Thắng kéo dép lê lép xẹp đi ra, hấn ta cúi đầu hút điếu thuốc sau đó phả ra một làn khói mù. Vương Thắng ho khan hai tiếng, liếc nhìn Nhất Ngạn, giọng nói rất bình thường không hề có một chút gọn sọng.

“Đã trở lại rồi hả, chàng trai trẻ.”

“Nhờ phúc của anh.” Nhất Ngạn cười cười, giọng điệu rất thoải mái.

Vương Thắng chuyển ánh mắt từ trên người Nhất Ngạn qua người Thanh Hà. Một lúc lâu sau, trên khuôn mặt nhạt nhẽo như táo khô mới xuất hiện một nụ cười có chút miễn cưỡng, có chút giống như người bị méo miệng nhưng lại tự cho là hiền lành: “Trở về là tốt rồi, tất cả mọi người đều là châu chấu trên một sợi dây.”

“Cảm ơn anh Thắng đã quan tâm.”

Khuôn mặt của Nhất Ngạn rất tuấn tú, giọng nói cũng trong trẻo rõ ràng nhưng hình như Vương Thắng lại nghe được một chút châm chọc trong lời nói của Nhất Ngạn. Trong lòng hắn vẫn luôn có một loại dự cảm khó hiểu là thiếu niên này... không đơn giản.

Cơm tối của bọn họ là những gì còn sót lại trong tủ lạnh, hơn mười gói mì tôm được nấu chung trong một cái nồi.

Một đám người ngồi vây quanh cái nồi trong phòng khách, đôi mắt trông chờ đợi nước sôi.

Trong phòng không có phòng ăn nên phải ăn cơm ở đại sảnh.

Sau khi cơm nước no nê, mấy tên đàn ông vỗ vỗ bụng sau đó lại vây quanh người phụ nữ đang bị trói trên bàn, vừa cười vừa sờ soạng. Thanh Hà có chút buồn nôn nên ăn không vô, một miếng cũng không ăn được. Cô vẫn luôn co rúm, cúi đầu, Nhất Ngạn dùng tay ôm cô, nhẹ nhàng quán mì tôm quanh chiếc đĩa giống như đang ăn mì Ý sau đó đưa đến bên miệng cô: “Ngoan, há miệng ra nào.”

Thanh Hà miễn cưỡng ăn hai miếng.

Sau khi ăn được một nửa thì có một gã đàn ông cao gầy, mặt đen nói với Vương Thắng: “Anh Thắng, ba người trong phòng kia xử lý như thế nào?”

Vương Thắng vẫn đang ăn mì tôm, chẳng buồn ngẩng đầu nói: “Nữ thì có thể dùng mấy ngày, về phần nam...” Hắn cầm con dao, đặt lên mặt bàn thủy tinh.

Gã đàn ông hiểu ý, rút súng lục bên hông sau đó mở cửa phòng ngủ bên phải ra.

Một lúc sau bên trong truyền đến tiếng súng nổ rồi không còn tiếng động nào nữa.

Tiếng súng rất nhỏ, chắc hẳn là dùng mấy thứ mềm như gói đầu để giảm tiếng động. Chỉ có người trong nghề mới biết làm vậy để không cho người ở cách vách nghe được. Vì phòng ngừa vạn nhất, bọn chúng đã tra xét cả tầng lầu và phát hiện ngoại trừ căn phòng và hai nhà ở hai phòng gần cầu thang thì còn lại đều là phòng trống.

Thân thể Thanh Hà run lên, túm chặt lấy cánh tay Nhất Ngạn, móng tay cắm vào trong thịt cậu. Dù vậy Nhất Ngạn vẫn làm như không có việc gì, cậu cuộn một đĩa mì tôm khác đưa tới bên miệng cô: “Ngoan, ăn thêm một miếng nữa.”